

Slaucēja M. Lazareva, gani J. Veigulis un V. Blūzma

Latvijā — augstas kviešu ražas

Vasaras kvieši ir prasīga kultūra ar diezgan garu veģetācijas periodu, uzņēmīga pret dažādām slimībām, tāpēc, frūkstot efektīviem augu aizsardzības līdzekļiem, kādreiz deva necilas ražas — 11 līdz 14 centnerus no hektāra. Pašlaik Latvijā vasaras kviešus neaudzē. Maižes kombināti baltmaizes cepšanai graudus ievēd no dienviņu republikām un ASV. Taču neatkarīgās Latvijas gados vasaras kviešus audzēja visos novados. Vidējās ražas, salīdzinot pasaules mērogā, tajā laikā daudz neatšķiras. Liefākas tās bija tikai trijās Eiropas valstīs — Beļģijā, Holandē un Anglijā, kur pāršniedza 30 centnerus no hektāra. Iegūtā maize ir augstvērtīgāka, garšīgāka.

Lietuvas zemkopības insti-

tūta zinātnieki 1987. gadā ieguva labus rezultātus vasaras kviešu audzēšanā, novācot pat 50, 60 un pat 70 centnerus graudu no hektāra.

1988. gada pavasarī mūsu republikā rīkoja izmēģinājumus par vasaras kviešu audzēšanas atjaunošanas iespējām. Izvēlējās divas Rietumvaldijā audzētās šķirnes — «Arnas» un «Selpek», kas ir vienas no visvecākajām. Reizē pārbaudīja intensīvās tehnoloģijas elementus — slāpekļa dalīto virsmēslājumu ar cietiem minerālmēsliem un KAS

šķīdumu. Virsmēslājuma devu noteikšanai tika izmantotas augsnes un augu slāpekļa noteikšanas metodes. 1988. gadā veģetācijas periods ilga 104

dienas, 1989. gadā — 119 dienas. Vidēji ieguva vairāk nekā 50 centnerus graudu no hektāra.

Igaunijā vasaras kviešus jau audzē ilgāku laiku, iegūstot 46 līdz 52 centnerus no hektāra. Pielietojot somu firmas «Kerina» tehnoloģiju un ķimikālijas, 10 hektāru platībā no šķirnes «Arnas» iegūti 69,2 cnt/ha sausu, tīru graudu, bet no šķirnes «Planet» 11 hektāru platībā — vidēji 79,8 cnt/ha.

Audzēšanas apstākļu, mēslojuma, agrotehnikas jautājumus var konsultēties republikas zinātniskajā ražošanas apvienībā «Raža» pie galvenā agronoma kandidāta M. Geidāna Rīgā, tālrunis 323149, 327281 vai 551587.

Sagatavoja V. Rutkovska

Ekspreslaboratorija OPA-1

Zinātniskās pētniecības un lauksaimniecības izmēģinājumu iestāžu speciālistiem, dārkopības biedrībām, individuālajām saimniecībām piedāvājam lauka ekspreslaboratoriju OPA-1. Ar to lauka apstākļos operatīvi var noteikt nitrātu slāpekļa saturu augos. Instrumentu un ķīmisko reaktīvu

komplekts ievietots fenoplasta korpusā, vāks kalpo par galdu matstikla novietošanai. Uz tā no sasmalcināta augsu ar pietīņu izspiežu sulu, uzpilina 1 pilieni vienprocentīga difenilameiņa šķīduma, salīdzina iegūto nokrāsu ar krāsu skalu un nosaka nodrošinājuma pakāpi ar slāpekli.

Laboratorijas gabarīti: 155x120 mm, svars 0,5 kg. Cena 10. rubļi. Pieprasījumus, norādot bankas, dzelzceļa un pasta rekvizītus, ar iestādes vadītāja ir grāmatveža parakstu sūtiet uz šādu adresi: 125040, Maskava, Skakovaja ielā 36, ZRA «Agropriborn».

Slaucēju veikums 7 mēnešos

Salucēja	Ferma	Govju skaits grupā	Kopizslaukums cnt.		No gov. kg.	
			1990.g.	+ vai — sal. ar iep. gadu	1990.g.	+ vai — sal. ar 1989.g. ar fermu
A. Juganova	«Progress» I	25	1385	— 69	5517	— 75 +2216
A. Loginova	«Progress» I	23	1017	— 5	4420	— 313 +1119
M. Lazareva	«Progress» I	21	928	—130	4336	— 609 +1035
M. Čakule	Leinišķi	28	1124	+109	4016	+ 719 + 241
Dž. Mamedova	«Progress» I	27	1093	—144	4004	—119 + 703
A. Stepankova	Duntišķi	26	1045	+ 75	3927	+412 + 453
V. Sidorova	Leinišķi	28	1080	+ 12	3856	+453 + 81
V. Mihailova	«Progress» II	16	721		3735	+ 434
V. Ksendzova	Zaseki	32	1155	—261	3655	+1053 + 416
L. Mūrniece	«Progress» II	33	1184		3577	+ 276
A. Zdanoviča	«Progress» I	27	946	— 78	3558	—1539 + 257
Z. Tumašova	«Progress» I	25	878	—327	3539	— 312 + 238
A. Mikulāne	Leinišķi	30	1046	— 43	3475	+ 92 — 300
J. Kapustenoka	«Progress» II	54	1890		3449	+ 148
K. Baikova	Zaseki	27	919	—370	3391	+1047 + 152
R. Rubene	Baibas	41	1379	—102	3355	— 105 + 269
V. Golubeva	Zabegi	41	1387	—188	3349	+ 135 + 1
L. Fiodorova	Zabegi	46	1538	+415	3344	— 771 — 4
U. Amosova	Duntišķi	26	866	— 79	3333	+ 106 — 141
A. Meluškāne	Aizupieši	47	1537	+140	3290	+ 518 + 361
V. Čonka	Baibas	42	1372	— 11	3289	— 371 + 360
O. Nazarova	Aizupieši	34	1095		3241	— 312
F. Gulbinova	Zaseki	47	1493	+995	3177	+1210 — 62
J. Bahanova	Duntišķi	25	767	—349	4118	— 494 — 356
L. Ručica	Aizupieši	52	1553	+ 90	3004	— 129 + 75
I. Pisuka	Aizupieši	47	1405	+146	3002	+ 254 + 73
L. Džeriņa	Zaseki	53	1579	+333	2973	+ 734 — 266
V. Kozlova	Aizupieši	48	1412	—157	2951	+ 157 + 22
A. Kirillova	Aizupieši	50	1461	+147	2935	+ 249 + 6
J. Lepuka	Baibas	40	1152	—314	2901	— 462 — 185
Z. Juhņeviča	Baibas	42	1198	—272	2806	— 549 — 280
T. Rubļova	«Progress» II	60	1673	+925	2784	—2525 — 517
J. Bobrova	«Progress» II	60	1674	—266	2781	— 399 — 520
N. Turubanova	«Progress» II	56	1560	—215	2772	— 133 — 529
M. Vasiljeva	«Progress» II	57	1574		2766	— 535
G. Zeiferte	«Progress» II	59	1619	+276	2712	— 145 — 589
Z. Meluškāne	Aizupieši	49	1279	+ 10	2578	+ 105 — 351
S. Bazuļeva	Aizupieši	45	1142	+628	2511	+ 471 — 418

VIKTORS KAZĀRS

Vēsture un legendas

1820. gadā uz būvlaukumu pirmo reizi tika atsūtīts cements un instrukcija, kā to izmantot, bet tā kā tas bija dārgs, šis cements netika plaši izmantots. (Uz cara pieprasījumu, ko viņš izdarīja 1845. gada 15. maijā, par cementa sastāvu, kas tics atsūtīts uz Dinaburgu, inženierdepartamenta atbilde pienāca tikai ...pēc gada! — aut.). Ar tā palīdzību tika uz mūrētas vien ziemeļaustrumu forta sienas. Visus pārējos darbus veica, pielietojot kaļķu javu. Kā uzskata speciālisti, tad šī kaļķu java tikusi gatavota ar olu baltumu.

Veidojot cietokšņa nostiprinājumus, ticis likts lietā ne mazums drošu inženiertehnisko risinājumu un celtnieku atjautības. Piemēram, lai nepieļautu grunts noskalošanu no vaļņiem sakarā ar to, ka bieži lija (Latgalē fiksētas apmēram 260 lietainas dienas gadā. — aut.), lietotas dārgās līra cinka plātnes, ar kuru

palīdzību ūdeni novadīja uz speciālām eksmens notecēm, kas sienās bija ierīkotas to ārējās virspusēs.

Ar tādu pat mērķi uz galvenā vaļņa iestādīja daudz koku ar attīstītu sakņu sistēmu. Vācu okupācijas laikā daļu no tiem fāšisti nozāgēja malkā, bet daļu nogāza stipras vētras pēckara gados. Tādējādi atkailinātā vaļņa eskarpes siena sāka ātri iirt.

Vienlaicīgi ar eskarpes sienu izbūvi 1821. — 1822. gados tika uzcelti cietokšņa vārti. Vispirms par parādes vārtiem uzskatīja Aleksandra vārtus, kas veda uz Veco priekšpilsētu (ziemeļaustrumos). Pa šiem un Nikolaja (dienviņu) vārtiem gāja galvenais Vīnes trākts. Taču vēlāk, kad gar upes krastu izauga dambis un pa to tika izveidots Vīnes trākts, par parādes vārtiem kļuva Nikolaja vārti, ko apliecina arī to svinīgā arhitektūra un divstāvu celtne, kurā kādreiz bija kordeģerģija (sardzes centrālā ielga. — aut.) goitiskā stila.

Nedaudz vēlāk par parādes kļuva Mihaila vārti (dienviņaustrumu). Pašlaik tie ir cietokšņa centrālās vārti. Bet īpaši skaisti bija Konstantīna vārti (rietumu), kas gājuši bojā jau pēckara gados.

Visiem cietokšņa vārtiem bija doti cara Aleksandra I un viņa dēlu vārdi — Nikolaja, Mihaila un Konstantīna. Pirms katra no šiem vārtiem bija vēl tā devētie barjervārti (iekšējie), kuru bija ik pa diviem, kā arī pa trim izjaukamiem koka tiltiem. Vārtu augšējā daļā bija svētbildes ar attiecīgo svēto attēliem, ieejas rotāja imperatora ērgli, čuguna alebardas (masīvi apbūvēti griezoši kara cirvji; viena no tām vēl saglabājusies pie Konstantīna vārtiem — aut.), uz speciāli izraudzītām pamatnēm tika nostiprinātas dekoratīvas lielgabalu lodes ar degliem, ko aizdedzināja nakts laikā.

Lai pastrinātu celtniecības darbu tempus, 1823. gadā cietokšņa garnizons tika papildināts ar divpadsmit kājnieku un trim inženierceltnieku bataljoniem.

Kad galvenais Vīnes trākts tika nosprausts caur Dinaburgu, cietokšņa bieži vien pa ceļam apmetās «svētās personas». Tām komandantu pārvaldes ēkas trešajā stāvā bija ierīkotas tā sauktā «Ceļa pils» (attēlā).

1826. gadā apstiprināja jaunu Dinaburgas cietokšņa apbūves plānu, kurā bija ņemti vērā ārējie aizsardzības nocietinājumi (lauku forti). Bet drīz pēc tam sekoja imperatora dekrēts par 50 tūkstošu rubļu iedalīšanu no valsts kases, ko izmaksāt vietējiem iedzīvotājiem kā atalgojumu par to, ka viņu mājokļi tika pārcelti uz uz atfālākām no cietokšņa zemēm.

Apmēram pēc gada pēc pazīstamā arhitekta A. Štauberta projekta tika pabeigta hospitāļa 500 cilvēkiem ēkas būvniecība. Šajā pašā gadā tika pabeigta Aleksandra un Konstantīna kazarmu celtniecība, eskarpes granīta

sienas izveidošana galvenajā valnī, vietas 500 cilvēku ieslodzīšanai būvniecība, noliktavas telpu iekārtošana 1256 tonnu pārtikas rezervju uzglabāšanai.

Kamēr būvēja, Dinaburga cietokšņa vairākas reizes appludināja Daugava palu laikā. Piemēram, 1816. gada 2. aprīlī, ledus iešanas laikā, stipri cēlās ūdens līmenis un tika iznīcināta daļa izbūvju. Zaudējumi, ko bija radījuši palu ūdeņi, tika lēsti 129.423 rubļu apmērā. Līdzīgi pali atkārtojās arī vēlāk — 1829. gadā. Tas viss lika katrā ziņā meklēt izeju no šāda stāvokļa un rūpīgi padomāt par pasākumiem, lai turpmāk cietokšni varētu pasargāt no untumainās upes paliem. Bija izvirzīti divi projekti.

Pirmajā no tiem bija paredzēts izmainīt Daugavas gultni. Taču tas bija pārāk dārgs pasākums, kurš turklāt negarantēja panākumus, un bija izdevīgs tikai vietējiem baroniem, jo tā īstenošanas gadījumā viņiem pēc līgumdarbiem varētu rasties pamatīgi ienākumi. Toties saskaņā ar otro projektu bija paredzēts gar upes malu uzcelt aizsargdambus, kura garumam jābūt seši kilometri (kapteiņa Meļņikova projekts). Šis projekts izradījās vienkāršs un tika pieņemts.

Dambja izbūves darbu sāka cietokšņa apkaime. Celtniecību pabeidza 1841. gadā. Taču tālāk, ka tajā laikā nebija pilsētas apbūves perspektīvā plāna, tad tomēr šis aizsargdambis ļoti lielu daļu jaunbūvju nesēja pasargāt no palu ūdeņiem. Vairākus gadus pilsētas daļu, ko sauc Gaiki, ļoti stipri apdraudēja pārplūdušās Daugavas ūdeņi.

Cietokšņa teritorijā vairākus gadus turpinājās iekšējo ēku pārbūve. Tajā skaitā arī 1828. gadā jezuitu celtā baznīca (kollegiuma būve 1631. gada — aut.), kas atradās cietokšņa teritorijā, bija pārbūvēta par cietokšņa militāru dienam. Ļoti liela vērtība bija šīs baznīcas altārim, ko izveidoja mākslinieks un arhitekts Perminovs.

Dinaburgā pirmo reizi parādījās celtne, kas patiešām savā arhitektoniskā — mākslinieciskajā nozīmē ir ļoti izcilā, kas pilsētu ne tikai izceļ citu Latgales pilsētu vidū administratīvajā nozīmē, bet arī tās izskata ziņā. Šī dienama augstums bija 60 metri. Vietējie iedzīvotāji, kuri uz Dinaburgas tirgu devās iepirkties vai ko pārdot, tiklīdz ieraudzīja tā tornus, nekļūdīgi noteica, ka līdz cietokšnim desmit kilometri.

Katedrāles pagrabtelpu daļa bija ļoti plaša. Ļoti spēcīgi bija tās pamati, bet altāra sienas biežums bija divi līdz trīs metri, kurā bija daudz dažādu tuneļu un eju, kāpņu, aku un tūpiku. Arhitektoniskā ziņā šī celtne ļoti atgādina Aglonas baziliku, tikai tai bija mazāki izmēri.

Katedrāles tuvumā agrāk glabāja cietokšņa komandantus un vecākos priesterus. Līdz mūsu dienām saglabājusies tikai komandanta ģenerālmajora G. Pilenko (1817. — 1884.) kapa plāksne. Ielūkojoties datos par viņa apbalvošanu 1849. gadā ar austriešu galveno ordeni «Dzeltenais kronis», varam izsecināt, ka šis ģenerālis aktīvi piedalījies 1848.—1849. gada revolūcijas apspiešanā Ungārijā. Starp komandanta apbalvojumiem bija arī monarha īpašas zēlastības apliecinājums — briljanta gredzens, uz kura bija attēloti cara iniciāļi. Visi šie un vēl citi netiešie pierādījumi ļauj mums uzskatīt, ka G. Pilenko bija reakcionārs ģenerālis un pārliecināts monarhists.

Turpinājums sekos.

Drusku par volūdu

Muna raksteiba jūtami atsašķirami no Stroda raksteibys. Maņ nav pījemami vaikoisti momenti — latvyskos izskanis (Krīvija, kod vsur runoj: Krīveja, Latveja, Balteja, jo latgaļu izskaņa ir -eja). Genitīvūs nalītoju golūtni -as (viņ tod, ja disciplina prosa — kai gudrojūt apakšvērsroktu), jo vsur runoj: -ys. Taidā zinī (navys: ziņā) bytu joroksta: Latgolys, navys Latgoias bols, vai pat Latgalis Ziņotojs. Tys, vai uz o līkam garumzeimi divskaņa gadējumā, nav golvonīs, tys ir feiri ortografejis vaicojums. Golvonīs ir gramatisko naatkarība nu latvīšu jaunos volūdys. Latvīšu volūdņiki par latgaļim ir pīplūtojuši tik daudz vysa ko, ka nalabi. Daļa nu augsti moceitīm latgaliskos cilms filologim nakritiski pījem šūs moldus, kai ar šķērtņi storp jādžinīm «latgaļu volūda» un «latgalīšu volūda». Kai sovūs rokstūs labi paroda M. BUKŠS u. c. latgaļu filologi orzemēs, navar tai dalēt — it, kai tei bytu cyta tauta,

cyta volūda un cyta literatu (tai daleit ir vajadzēja gon bejums letonizētojam gon kolonizētojam, sok, beja gon latgaļu cilts ar Jersiku un cytīm valstiskim veidojumim, bet šī jau nav tā, šī ir pa daļai porpūloti un porkrīvoiti latgaļi, tamdeļ saucami par latgalīšim, resp., latgaļu pēcnokamīm. Cyta līta kurši... Nivīns jau nasoka kurši, soka kurši un jūs mantinīki kurzemīki — tī gon ir eistyni latvīši...) Taida ir apmāram kolonizatorysko nycynojujuma psihologeja, kurai pa daļai pasakļau ar vīns ūtrs nu Latgalis cēlīs inteligentys un turpynoju cīst sovu mozvērteibu, vai pavysam atsasoka nu dzymtos volūdys, pat bārnim jos vairs navuica. Es pījēmu M. Bukša koncepcēju, ka jaunūs laiku latgaļi ir latgaļu cilts taisnī mantinīki, tamdeļ lītoju arī uz sudīndīnu atīcynomus apzeimājumus: — latgaļu volūda, latgaļu rakstnīku vīneiba, latgaļu literatīs un kultūrys montojums i t. t. Losu

«Katoju Dzeivē» (munā raksteibā bytu: «Katūlu Dzeivī») jaunūs volūdņiku īteikums par Stroda raksteibys lobojujūm, gondreiz vysam var pīkrist. Bet tur vajadzātu vēl dažys lītyš:

1) i un y raksteibys breiveibu, jo Strods pīsat, ka divskaņys iu un yu nav joizdola, bet vsur joroksta tikai ar y. Nyu — navys: niu; Pārkyuņš — navys Pārkyuņš i t. t.;

2) apzeimēt plotū e un ē, pīmāram, kai tū dora leitovīši — ar lipeni zam ploto e vai ar umlautu, kai tū dora vocīši, jo iznok, ka ar e apzeimoj porok daudz skaņu, taipat kai ar o. Vordūs: **mīaīta, bīaīgys** i t. t. e ir tik plots kai a, tamdeļ jyutuškōt jezūtī raksteja pyrms a burtu i, lai izrunojūt īys sameikstynoju leidzskani pyrms a, kas, storp cytu, beja tyvok izrunai na kai Strodam — **meita, beigas**, kas īzagoz latvīšu izrunā;

3) daudzskaitļa nominativa meikstynojujuma atzeišona, jo Strods dogmatiski lītoj lykum-

sakareibu, kai aiz leidzskana jū meikstynoju (palatalizej) un meikstynojujuma zeime nav jolītoj. Bet voi raksteibā nav jošķir vīnskaitļa akuzatīvs un instrumentāls (pīm. celi, i t. t.) nu daudzskaitļa nominativa, pī tam daudzsk. nom. leidzskans teik izrunots daudz meikstok na kai vsk. akuzatīva.

Ir vēl (viejā vījā? — kai lobok, mož — vāj un mīaīta?) vairokys raksteibys lītyš, kas byus jorjysynoju. Kamer volūdņiki un cyti izsoka sovus īrūsynojujums, mums, literatīm vajag jau praktiski reikoītīs. Nu Stroda gramatikys atšķireiga raksteiba ir Eugenam Ruškānam un vēl vīnam ūtram. Dūmoju, ka pareizokīs raksteibys precizēšonys un stabilizacejis periodā atlaist

grūžus valeigok, lai reformēt grabētoji ar sovīm dorbim paroda un pīroda vīna voi ūtra precizējuma voi uzlobojuma īspējameibu un dzeivīsspēji.

OSVALDS KRAVALS

Pēc S. Jesenina traģiskos būjāejas 1925. goda 28. decembrī periodyskūs izdavumu loppusēs aizbroza atsauksmu un atmiņu vilņš par dzejnīku. Tī beja lūti dažaidi sovā mokslīncīskajā vērtēībā, tūmār vysus vīnoja nalaimes sirsneiga izjyuta, kas beja skāruse krīvu literatūru. Storp tīm dzejūlim, kas tūmā laikā veļteiti S. Jeseninam, noves gadējumā, mož kurš zyna par publikacijom žurnalā «Solovecu solas». Uz tom mūnu uzmaneibu vērsīs Ivans Zavoloko (1895.—1984).

Bej pyrms pastosteit par dzejūlim nu «Solovecu solom», īpazeistynošu ar pošu Ivanu Zavoloko, kurš beja vysai īvārojams cylvāks, atstoja par sevī lobas atmiņas vāsim, kam beja laimējts jū pazeit personeigi. Jys beja plošas dvēseles cylvāks un vīns nu īvārojamokīm krīvu kulturas izgaismotojīm Latvijā. Jys labi porzynoja svātbilžu grafiku, senejū īspīdumu un ar rūku raksteitas gromotās, senkrīvu muzyku, tautys dāilamatīceibu un sadzeivi.

Ivans Zavoloko pīdzyma vacticeibnīku giminē, kaidu tūlaik Latvijā beja vairok par symtu tyukstūšu. Mocējos Pītera-Razumova akademējā (1918.—1919.) un slavonejā Karlovas universitātī Prāgā (1922.—1927.), kuru pabeidze ar tiseibu kandidāta grādu. Tur, Karlovas universitātī, Ivans Zavoloko raizī ar juridiskū disciplīnu apgyušonu apmeklēja arī akademika Nikodima Kondakova semināru, tīši tur tod arī Ivanam Zavoloko nūbrīde mīlesteiba pret krīvu senūtni. Pēc atsagrīšonos Reigā jyns krīvu jaunīšus soka skubynot stotīs «Krīvu senūtnis cīnetoju pulceņā», vēlok izveidoja krīvu senejūs dzīsmu kūri, izveidoja un soka redīgēt žurnalu «Krīvu senūtnis». Tīši jys Grebenščikovas kūpīnas bibliotekā atroda senkrīvu literatūras pīminekli «Vords par Krīvu zemes būjā eju». Zavoloko un jo leidzbīdri «Krīvu senūtnis cīnetoju pulceņā» na raizi vīn tyka braukuši uz Latgolu, kur voce krīvu folkloru, vacas gromotas un sadzeives pīrkšmatas.

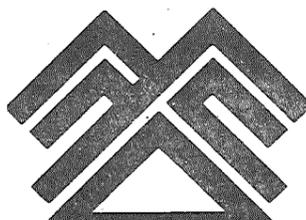
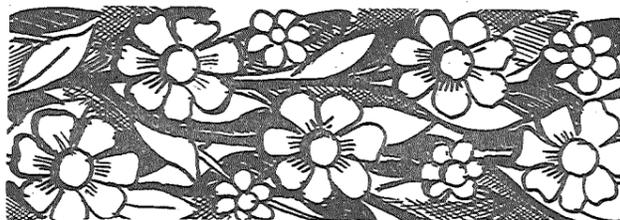
Leidz ūtrejam pasaulā karam Ivans Zavoloko draudzējos un sasarakstējos ar krīvu rakstnīkim emigrantim I. Šmeļovu un A. Remizovu, jam beja plaša sarakste ar mokslīnīku N. Reihu un pat gatavojos aizbraukt

Solovku veļtējumī S. Jeseninam

pi jo uz Indiju. Bej atnoce 1940. gods, Ivanu Zavoloko arestēja, uz 17 gadus ilgu apmešonūs nūsytēja uz Stālīna lāgerim. Kod jam beja jau četrdesmit ostoni godi, īgyva vēl vīnu augstokū izgleitēbu: Novosibirskā pabeidza medicīnas institutu, pēc ko vadēja laboratoriju, nūsadorboja ar pyrmsvēža stovūklā pazeimu pēiteišonu (ar šū problemu

turpynoja nūsadorbotīs ar Reigā, kod atsagrīze uz mojom). Tūmār aizraušonos ar vacom gromotom naporgoja un pēc PSRS Zynoītu Akademijas Krīvu literatūras instituta īteikuma (Puškina Noms) Zavoloko brauce ekspedicijā nu 1967. godā izdarēja atkļojumu, kurs satrauce vysu filologiskū pasauli: atroda «Pustozerska krojumū» ar nazynomu Avakuma autografu.

NIVĪNS TIK SKAISTI NAMOCĒJA,
KAI MOK LAUKU SĀTU LAUD'S:
NU DZĪSMENOM GAISI TRĒIC,
BET NU SŪLĪM — KOLNY REĪB.

ONTANS SLYŠANS

Nasoc nyu, broleit, kosa meklēt!
Nasoc porcest par tū, kas jau sop!
Laiki to cyti. Cyti laiki tāvu zemē,
I kotram pošam seņtāvu ūzulā joīkop.

Kotram pošam ir seņtēvu ūzulā joīkop,
I kotram pošam sovas tāvzemes rūbežas
Ar acīm, ausīm i dvēseli joizjyut...
Kotram pošam motes volūda joisāmoca...

Kotram pošam motes volūda joisāmoca,
Lai saprostu Moru, Laimu un Līgu,
Lai sovu tautu na atstotu, bet par jū
Karotu ītu, krystu, caltūs, bet natsakoptūs.

Nasoc nyu, broleit, kosa meklēt,
Kopēc agrok beju tods vai šods, vai nikods,
Kodēļ klusēju, beidūs voj nūsadzērūs...
— Sudīņ vysī mēs dzymstam nu jaunā!

Sudīņ vysī mēs dzymstam nu jaunā;
I pyrū raizi klīdzam ar porgrīztu nobas saiti,
I pyrū raizi kori motes pīnu zeizām,
Pyrū raizi tāvam uz placa sēžam.

J. CAKULS

Mokūneits

Mozais boltais gulbeit, —
Tu — maigais mōkūneit,
Aizlidōji tu bez ryupem,
Kai zaigais taurineits.

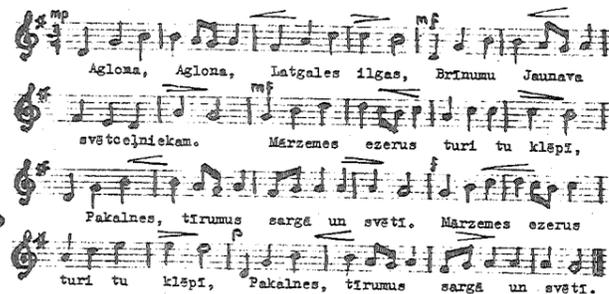
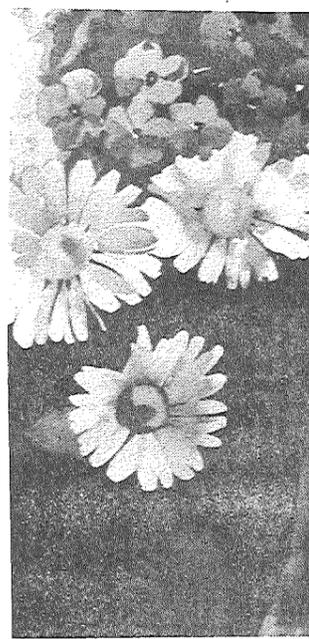
Pēc tevis gribīs trauktīs,
Tur zylgmes dzilūmūs;
Un vēja straumei ļautīs,
Lai aiznas augstūmūs.

Bej navaru tikt leidza,
Jō šaurō zeme sīn...
Man gulb'a spērnū navā,
Brīņ, dzeives dubļus, brīņ!

D. Trūps

Dzeives vilņi

O, kai dzeive namonami mejš!
Sudīņ pīca, laime, labklōjeiba,
Bej reit bādas, skumes, osoras...
Un tai tōlōk rit bez gola.
Dzeive pōrīt namonūt,
Leidz kai kaidā sappi;
Dīnas skrīn un godi īt,
Vys kas izgaist myžuēibā.

Laikraksta iepriekšējā numurā nepareizi ievietotas dziesmas notis.

